

ELS COSINS DEL SAC

Bell ball vell

Temps record
TR 1108-GE07

Els Cosins del Sac contraataquen amb un nou disc de ballables. Fruit del seu treball incessant de recerca del repertori d'antigues orquestrines del Penedès i el Camp de Tarragona, apareix aquest *Bell ball vell* que entronca amb la línia seguida pel grup als seus primers enregistraments (*Al final del ball t'espero* o *L'estrafolari*). Es tracta —el títol és prou explícit— de rescatar de l'oblit les peces que van fer ballar fa uns cents anys als vilatans de Vilafranca del Penedès, Vila-rodona, Valls, Esparreguera... Polques, pasdobles, fox-trots, valsos i boleros desfilen davant la nostra orella i ens transporten a uns altres temps. Temps on «la gent del poble i la cultura anaven plegades de la mà» com diuen els Cosins a la presentació. És per això que han volgut fer un homenatge «als músics de poble, als anònims que han deixat petja i als coneguts que han caigut en l'oblit».

Per això hi trobem peces d'autor desconegut, d'altres signades pel mestre Feliu Monné, que dirigí orquestres a Olesa de Montserrat i a Esparreguera; o per Jaume Pallarès, un mestre de professió nascut a Rasquera que acabà fent música per corals, esbarts i altres entitats culturals. Moltes d'aquestes composicions foren també interpretades per les colles de grallers de l'època, com la dels Bastarons de Vila-rodona.

I ara són els Cosins qui s'encarreguen de fer-nos-les arribar amb el seu segell inconfusible: una sonoritat delicada, barreja d'instruments antics i moderns, uns arranjaments força elaborats però sense caure en el barroquisme i una execució impecable. Tot plegat arriba a l'orella de forma amable i convida a assaborir-ne els detalls, que n'hi ha molts, i, si sou balladors, a prendre la parella i deixar-se endur.

Els Cosins no se ceneixen només a una versió antiga d'aquestes peces. Com a mostra tenim una esplèndida adaptació d'una havanera-caramella del músic vilafranquí Francesc de Paula Bové, aquí reconvertida a ritme d'un reggae-swing. O l'arxiconegut bolero «Sabor a mí» que han transformat en una magistral recepta per a fer un xató. Com als discos anteriors hi trobem també peces de composició pròpia: un vals-masurca del trombonista Eduard Mañé i una corrandà del graller i sacaire (ell diria segurament sonador de manxa borrega) Xavier Bayer.

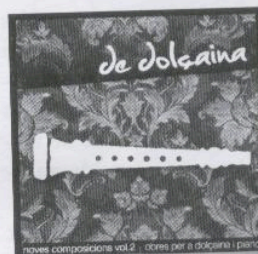
Capítol a part mereixen les veus, ja presents en discos anteriors però que aquí han confirmat el seu protagonisme i qualitat. L'Eduard Mañé i en Lluís Tetas demostren tenir un gran domini d'aquest instrument i acaben per donar al conjunt sonor del disc la cirereta que culmina el pastís.

No podem dir que a *Bell ball vell* hi hagi sorpreses. Són els Cosins de sempre. Però, a diferència d'altres treballs —com l'anterior *Entre Cosins*—, la proposi-

ta final és, malgrat la barreja de materials, molt més homogènia. Potser, com al xató, la clau es troba en la paciència:

Ara pica i repica, no t'aturis fins que quedi ben picat. Pensa que això que t'explico és el «truco» perquè et quedi ben lligat.

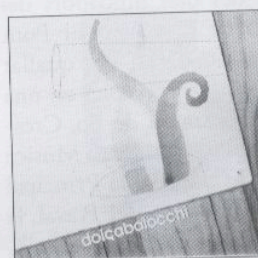
AUGUST GARCIA

DE DOLÇAINA

Noves composicions, vol. 2

Edimusic, 2007
EM 407

DOLÇABALOCCHI

Dolçabalocchi

Temps Record, 2007
TR 1107-GE07

Mentre no amaina la controvèrsia sobre els usos de la dolçaina fora del seu ecosistema natural, animada per les sempre brillants i polèmiques intervencions de Raimon Galiana al seu imprescindible blog *El món de la xirimita*, el cert es que no deixen d'aparèixer treballs discogràfics que intenten desmentir la discutida inesciència de l'instrument en àmbits estilístics tan diversos com el jazz, la música de cambra o la música antiga.

A *De dolçaina*, Xavier Richard [sic] i Amparo Ferrís interpreten, amb dolçaina i piano, les obres guanyadores dels premis de composició per aquests dos instruments Ciutat d'Algemesí en la seua edició corresponent a l'any 2006. La gravació es ressent de les dificultats de compatibilitzar dolçaina i piano, amb les limitacions cromàtiques de la primera —que eleven enormement la dificultat de les interpretacions— i l'irregular encaix dels dos timbres.

Dolçabalocchi pel contrari, es belluga pels terrenys més hospitalaris i favorables de la música antiga on les dolçaines de Cristòbal Rentero i Fernando Cantó poden assumir un protagonisme menys arriscat mentre l'orgue de Pau de Luis esdevé un rival més confortable. Una adequada elecció del repertori, a més, els estalvia entrebancs innecessaris en benefici de l'eficàcia expressiva: les obres dels segles XVI i XVII que han escollit, escrites originalment per a instruments de metall, s'adiuen amb una certa facilitat amb el temperament i la tècnica de la dolçaina que, d'aquesta manera, assoleix moments de gran lluïment sense enfrontar-se a dificultats insalvables. No sé si satisfarà als amants de la música antiga ni als defensors de la dolçaina tradicional però el ben cert és que la provatura funciona.

J.V.F.